

**Презентація на тему:
«Володимирський собор»**

Виконав Чорний В.В.

Володимирський собор розташований неподалік від метро "Університет" за адресою бульвар Тараса Шевченка, 20. Це один з небагатьох храмів так званої "нової забудови", що не були зруйновані у радянські часи.

Ідею будівництва у Києві храму, присвяченого рівноапостольному князю Володимирі, виношував митрополит Філарет Амфітеатров. Саме він ініціював збір коштів зведення храму, який розпочався у 1852 році. Розробку проекту собору замовили відомому на той час архітектору Івану Штрому. Креслення майбутнього собору затвердив імператор Микола Перший. За проектом собор повинен був мати тринадцять бань та величезні розміри.

Володимирський собор на початку ХХ століття
Збір коштів тривав до 1859 року. За цей час зібрали 100 тисяч рублів. Крім того Києво-Печерська Лавра пожертвувала близько мільйона цеглин із власного цегляного заводу. Але цього було замало для реалізації грандіозного проекту Івана Штрома. Зважаючи на це проект собору вирішили переробити - зменшити розміри будівлі та кількість бань. Автором нового проекту, який залишав собору лише сім бань, був єпархіальний архітектор Павло Спарро. Але втілювати у життя проект Спарро відмовився, тому керівництво проектом доручили відомому зодчому Олександрю Беретті. Беретті запропонував збільшити лінійний масштаб споруди у півтора рази, завдяки чому об'єм мав зрости втричі.

Закладення собору відбулося у 1862 році. Деякий час будівництво просувалося успішно. Але в 1864 році почались проблеми з арками, які не витримали власної ваги і розсунулися. Почалося руйнування недобудованої будівлі. Архітектор звинувачував робітників, що халатно віднеслись до будівництва. Почалися тривалі пошуки винних. Беретті відчайдушно відбивався від критиків, та врятувати репутацію йому не вдалося, бо для виявлення причин аварії був відряджений до Києва Іван Штром. Зрештою, Беретті усунули від будівництва.

Роботи припинилися, бо жоден із фахівців не наважувався взяти на себе відповідальність за їхнє продовження. А стіни вже ледь трималися і їх довелося захистити від падіння металевими конструкціями. Ця сумна тяганина припинилася лише 1875 року, коли імператор Олександр II, прибувши до Києва, побачив руїни недобудованого собору. Миттєво знайшлися додаткові кошти, і до міста приїхав фахівець зі світовим ім'ям – учений-будівник із Петербурга Рудольф Бернгард. Його розрахунки стали основою подальшого будівництва. Стіни собору захистили від падіння особливими прибудовами – контрфорсами. Що ж до відповідального будівника, то Бернгард рекомендував свого учня, 28-річного Володимира Ніколаєва, який нещодавно обійняв посаду київського єпархіального архітектора. Молодий зодчий чудово впорався зі складними завданнями. 1882 року будівництво практично завершилося. Лишалось прикрасити внутрішні стіни собору.

Горельєф княгині Ольги

Горельєф князя Володимира

Відомий фахівець з мистецтвознавства й археології професор Адріан Прахов перейнявся мрією перетворити храм Володимира на скарбницю сучасного релігійного живопису. Майже всі сприйняли це як утопію. Але Прахов, використовуючи петербурзькі зв'язки, 1885 року спромігся обійняти посаду керівника опорядження Володимирського собору. Він запросив до роботи кращих спеціалістів: Віктора Васнецова та Михайла Нестєрова, братів Олександра та Павла Свєдомських, Вільгельма Котарбінського, Михайла Врубеля, українських художників Миколу Пимоненка та Сергія Костенка. І сталося неможливе. Незважаючи на хронічний дефіцит коштів, нарікання через ніби-то надмірну сміливу творчість митців та задовгий термін розпису - 11 років, задум Прахова був здійснений. Живопис собору завдяки високій майстерності виконання, надзвичайному емоційному напруженню, достеменно історичному антуражу став визначним твором монументального мистецтва кінця ХІХ століття.

